

Pár slov na úvod: Otázky sú presne prepísané z YOUCATu. Nie je ani tak dôležité naučiť sa ich naspamäť od slova do slova. Ale nájsť v ponúknutej odpovedi podstatu. Ako pomôcku preto ponúkam text, ktorý je zvýraznený hrubým písmom. Veľa šťastia Vám želim

OTÁZKY YOUCAT – VYZNANIE VIERY

3. PREČO HĽADÁME BOHA?

Boh nám vložil do srdca túžbu, aby sme ho hľadali a našli. Sv. Augustín hovorí: “stvoril si nás pre seba a nespokojné je naše srdce, kým nespočinie v tebe”. Túto túžbu po Bohu nazývame NÁBOŽENSTVOM.

Pre človeka je prirodzené, že hľadá Boha. Celé jeho úsilie o pravdu a šťastie je napokon hľadaním toho, čo ho *absolútne* nesie, *absolútne* uspokojuje, *absolútne* pohýna. Človek je až vtedy sám sebou, keď nájde Boha. “Kto hľadá pravdu, vedome či nevedome hľadá Boha” (sv. Edita Steinová).

4. MÔŽEME POZNAŤ EXISTENCIU BOHA ROZUMOM?

Áno, ľudský rozum môže s istotou poznávať Boha.

Svet nemôže mať svoj pôvod a cieľ sám v sebe. Vo všetkom, čo existuje, sa skrýva viac, ako je na prvý pohľad zrejmé. Poriadok, krása a rozvoj sveta presahujú seba a poukazujú na Boha. Každý človek je otvorený pre pravdu, dobro a krásu. Vo svojom vnútri počuje hlas svojho svedomia, ktoré ho nabáda na dobré a vystríha ho pred zlým. Kto múdro kráča v týchto šľapajach, nájde Boha.

7. PREČO SA BOH MUSEL ZJAVIŤ, ABY SME VEDELI, AKÝ JE?

Človek môže rozumom spoznať, že Boh existuje, nie však aký naozaj je. Boh však túžil, aby sme ho poznali, a preto zjavil seba samého.

Boh sa nám nemusel zjaviť, a predsa to urobil – z lásky. Podobne ako v láskyplnom ľudskom vzťahu môžeme poznať milovanú osobu, až keď nám otvorí svoje srdce, tak aj o najhlbších Božích myšlienkach sa dozvedáme vďaka tomu, že sa nám večný a tajomný Boh z lásky otvoril. **Boh hovoril k ľuďom od okamihu stvorenia po celé dejiny praotcov až k dokonalému – ZJAVENIU SA vo svojom synovi Ježišovi Kristovi.** V ňom nám vylial svoje srdce a raz navždy zjavil svoju najvútornejšiu podstatu.

11. PREČO ODOVZDÁVAME VIERU ĎALEJ?

Vieru odovzdávame ďalej, lebo nás Ježiš vyzval: “Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Duchu Svätého” (Mt 28, 19).

Skutočný kresťan neprenehá odovzdávanie viery iba na odborníkov (učiteľov, kňazov, misionárov). Kresťanom sa človek stáva pre druhých ľudí. To znamená, že **ozajstný kresťan chce, aby Boh prišiel aj k iným ľuďom.** Preto si uvedomuje: “Pán ma potrebuje! Som pokrstený, pobirmovaný a zodpovedný za to, aby sa ľudia v mojom okolí dozvedeli o Bohu a spoznali pravdu” (porov. 1 Tim 2,4). Matka Tereza používala výstižne prirovnanie: “Často môžeš popri cestách vidieť drôty. Kým v nich nie je elektrický prúd, niet svetla. Drôtom sme ty i ja! Prúdom je Boh! Máme moc dovoliť prúdu, aby nami pretekal a prinášal svetu svetlo: JEŽIŠA - alebo môžeme odmietnuť dať sa použiť, a tým pripustíme, aby sa šírila temnota.”

12. ODKIAĽ VIEME, ČO VŠETKO PATRÍ K PRAVEJ VIERE?

Pravú vieru nájdeme vo SVÄTOM PÍSME a v živom podaní Cirkvi, ktoré nazývame TRADÍCIA.

Nový zákon vznikol v viery Cirkvi. Písmo a Tradícia patria k sebe. Viera sa prednostne neodovzdáva prostredníctvom textov. V prvotnej - Cirkvi sa hovorilo, že Sväté písmo je „zapísané skôr v srdci Cirkvi ako na pergamen“. Už učeníci a apoštoli získali nový život predovšetkým cez živé spoločenstvo s Ježišom. Do toho spoločenstva, ktoré po Ježišomom zmŕtvychvstaní ďalej pokračovalo novým spôsobom, pozývala mladá Cirkev ďalších ľudí. Prví kresťania sa „vytrvalo zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách“ (Sk 2, 42). Boli jednotní a mali priestor aj pre iných. To robí Cirkev aj dnes. Kresťania pozývajú ďalších ľudí, aby poznali spoločenstvo s Bohom, ktoré sa uchovalo v pravej podobe od apoštolských čias až dodnes.

13. MÔŽE SA CIRKEV MÝLIŤ V OTÁZKACH VIERY?

Spoločenstvo veriacich ako celok sa vo viere nemôže mýliť, lebo Ježiš povedal učeníkom, že im pošle Duchu pravdy a zachová ich v pravde (porov. Jn 14, 17).

Tak ako učeníci verili Ježišovi z hĺbky svojho srdca, môže sa aj každý kresťan úplne spoľahnúť na Cirkev, keď hľadá cestu k životu. Pretože sám sa Cirkev Kristus poveril svojich APOŠTOLOV úlohou vyučovať druhých, Cirkev má teda UČITEĽSKÝ ÚRAD (úrad = poverenie) a nesmie mlčať. **Jednotliví členovia Cirkvi sa síce môžu mýliť a urobiť aj veľké chyby, ale ako celok sa Cirkev neodklonila od Božej pravdy.** Cirkev je po celý čas nositeľkou živej pravdy, ktorá je väčšia ako ona sama. Hovoríme o poklade viery- depositum fidei. Keď je takáto pravda verejne spochybnená a skreslená, je úlohou Cirkvi, aby opäť objasnila „čo všade, vždy a všetci veria“ (sv. Vincent Lerinský, zomrel 450).

14. JE SVÄTÉ PÍSMO PRAVDIVÉ?

„Knihy Písma isto, verne a bez omylu učia pravdu, pretože sú inšpirované, teda napísane z vnuknutia Ducha Svätého, a preto je ich pôvodcom Boh“ (DV,11).

Biblia nespadá hotová z neba ani ju Boh nediktoval ľudským písacím strojom. Boh si radšej „vyvolil ľudí a použil ich tak, že uplatnili svoje schopnosti a sily, no on účinkoval v nich a skaze nich, aby napísali ako skutoční autori všetko to a len to, čo on sám chcel“ (2.vatikánsky koncil, DV,11). Na to, aby boli niektoré texty akceptované ako Sväté písmo, museli byť všeobecne prijaté v CIRKVI. V jednotlivých cirkevných obciach sa musel dosiahnuť konsenzus: „Áno, sám Boh k nám hovorí cez tento text- je inšpirovaný Duchom Svätým!“ **Rozhodnutie o tom, ktoré z mnohých starokresťanských textov boli naozaj inšpirované Duchom Svätým, padlo v 4. Storočí, keď bol zostavený tzv.- KÁNON Svätého písma.**

15. AKO MÔŽE BYŤ SVÄTÉ PÍSMO PRAVDOU, KEĎ NIE VŠETKO, ČO SA V ŇOM PÍŠE, JE SPRÁVNE?

Biblia nám nechce sprostredkovať historicky presné údaje alebo vedecké poznatky. Aj jej autori boli deťmi svojej doby. Ich formulácie boli ovplyvnené neraz nedostatočnými kultúrnymi predstavami ich prostredia. Napriek tomu vo Svätom písme nájdeme s istotou všetko, čo človek potrebuje vedieť o Bohu a o ceste k spásu.

22. VERIŤ - ALE AKO?

Kto verí, usiluje sa o osobný vzťah s Bohom a je ochotný veriť Bohu všetko, čo o sebe zjaví.

Na začiatku viery býva často nejaký otras alebo nepokoj. Človek cíti, že viditeľný svet a obvyklý beh udalostí nemôže znamenať úplne všetko. Uvedomuje si, že sa ho dotklo tajomstvo Ide po stopách, ktoré ho privádzajú k Bohu, postupne nadobúda dôveru osloviť Boha a napokon s ním v slobode nadväzuje vzťah. V Evanjeliu podľa Jána sa dočítame: „Boha nikto nikdy nevidel. Jednorodný Boh, ktorý je v lone Otca, ten o ňom priniesol zvest“ (Jn 1, 18). Ak chceme vedieť, čo nám Boh hodlá povedať, musíme veriť Ježišovi, Božiemu Synovi. **Veriť teda znamená povedať „áno“ Ježišovi a celý svoj život vsadiť na neho.**

25. NAČO POTREBUJE VIERA DEFINÍCIE A FORMULY?

Vo viere nejde o prázdne slová, ale o skutočnosť. V CIRKVI sa postupom času ustálili také vyjadrenia viery, s pomocou ktorých vnímame túto skutočnosť, vyjadrujeme ju, učíme sa ju, odovzdávame ju, slávime ju a žijeme.

Bez záväzných formulácií sa obsah viery vyprázdňuje. Preto CIRKEV kladie veľký dôraz na určité vety, ktorých doslovné znenie je väčšinou výsledkom namáhavého zápasu o to, aby Kristovo poslanstvo bolo uchránené pred nedorozumeniami a prekrúcaním. **Tieto presné vyjadrenia viery sú dôležité predovšetkým vtedy, keď sa viera Cirkvi vnáša do najrôznejších kultúr, a pritom si má uchovať svoju podstatu.** Spoločná viera je totiž základom jednoty Cirkvi.

26. ČO SÚ VYZNANIA VIERY?

Vyznania viery sú krátke formuly, ktorými všetci veriaci spoločne vyznávajú svoju vieru.

Tieto stručné vyjadrenia nachádzame už v Pavlových listoch. **Ranokresťanské apoštolské vyznanie viery sa teší mimoriadnej úcte, pretože sa považuje za zhrnutie viery Apoštolov. Aj veľké vyznanie viery dosiahlo vysoké uznanie, pretože vzišlo z veľkých koncilov doteraz nerozdelenej Cirkvi (nicejského v roku 325, carihradského v roku 381) a až dodnes tvorí spoločný základ kresťanov Západu i Východu.**

30. PREČO VERÍME LEN V JEDNÉHO BOHA?

V jedného Boha veríme preto, lebo podľa svedectva Písma svätého jestvuje len jeden Boh a aj podľa zákona logiky môže existovať len jeden Boh.

Keby existovali dvaja bohovia, potom by bol jeden zároveň hranicou a obmedzením toho druhého. Ani jeden z nich by nebol nekonečný, ani jeden by nebol dokonalý, a preto by ani jeden z nich nebol skutočným Bohom. Základná skúsenosť Izraela s Bohom je nasledujúca: „*Počuj, Izrael, Pán je náš Boh, Pán jediný!*“ (Dt 6, 4). Proroci ustavične vyzývajú, aby sa ľudia vzdali falošných božstiev a obrátili sa k jedinému Bohu: „*Ja som Boh a niet iného.*“ (Iz 45, 22).

35. VERÍME V JEDNÉHO BOHA ALEBO V TROCH BOHOV?

Veríme v jedného Boha v troch osobách (TROJICA) „Boh nie je samota, ale dokonalé spoločenstvo“ (Benedikt XVI., 22. mája 2005).

Kresťania sa nemodlia k trom rôznym bohom, ale k jedinému Bohu Otcovi, Synovi a Duchu Svätému. To, že je Boh trojjediný, vieme od Ježiša Krista: On, Syn, hovorí o svojom otcovi na nebesiach („Ja a Otec sme jedno“, Jn 10, 30). Modlí sa k nemu. A dáva nám svojho Ducha Svätého, ktorý je láskou Otca a Syna. Preto sme boli pokrstený v „v mene Otca i Syna i Ducha Svätého“ (Mt 28, 19).

37. PREČO NAZÝVAME BOHA „OTCOM“?

Boha uctievať ako Otca preto, lebo je Stvoriteľom a láskyplne sa ujíma svojho stvorenia. Ježiš, Boží Syn, nás učí hľadiť na jeho Otca ako na nášho Otca a oslovovať ho „Otče náš“.

Mnohé NÁBOŽENSTVÁ vzývajú boha ako „otca“. Starozákonní Izraeliti nazývali Boha Otcem (Dt 32,6; Mal 2,10) s vedomím, že je aj ako matka (Iz 66,13). V ľudskej skúsenosti predstavujú otec a matka pôvod a autoritu, bezpečie a ochranu. V Ježišovi Kristovi poznáme, aký je skutočne Boh a Otec: „Kto vidí mňa, vidí Otca“ (Jn 14,9). V podobenstve o stratenom synovi sa Ježiš dotýka najhlbšej ľudskej túžby po milosrdnom otcovi.

38. KTO JE DUCH SVÄTÝ?

Duch Svätý je tretia osoba Najsvätejšej Trojice a má rovnakú božskú veľkosť ako Otec a Syn.

Ak v sebe objavíme Božiu skutočnosť, máme do činenia s pôsobením Ducha Svätého. Boh poslal „do našich srdc Ducha svojho Syna“ (Gal 4,6), aby celkom naplnil naše srdce. Kresťan nachádza v Duchu Svätom hlbokú radosť, vnútorný pokoj a slobodu. „Nedostali ste predsa ducha otroctva, aby ste sa museli zasa báť, ale dostali ste Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: „Abba, Otče!“ (porov. Rim 8,15). V Duchu Svätom, ktorého prijímame vo sviatosti krstu a BIRMOVANIA, smiem Bohu hovoriť „Otec“.

39. JE JEŽIŠ BOH? PATRÍ DO NAJSVÄTEJŠEJ TROJICE?

Ježiš Nazaretský je Syn, druhá božská osoba, ku ktorej sa obraciame, keď sa modlíme: „V mene Otca i Syna i Ducha Svätého“ (Mt 28,19).

Buď bol podvodník, keď o sebe povedal, že je Pánom nad SOBOTOU a keď neodmietal oslovenie „Pán“, ktoré prislúchalo len Bohu, alebo bol skutočne Boh. K pohoršeniu došlo v okamihu, keď začal odpúšťať hriechy. Tým sa v očiach svojich súčasníkov dopustil smrteľného previnenia. Vďaka zázrakom a mocným činom, ktoré konal, ale predovšetkým vďaka zmŕtvychvstaniu učeníci spoznali, kým Ježiš naozaj je, a začali ho uctievať ako Pána. Taká je i viera Cirkvi.

42. MÔŽE BYŤ ČLOVEK ZÁSTANCOM EVOLUČNEJ TEÓRIE, A PREDSA VERIŤ V STVORITEĽA?

Áno. Viera je otvorená poznatkom a hypotézam prírodných vied.

Teológia nemá prírodovedeckú kompetenciu; prírodné vedy zasa nemajú teologickú kompetenciu. Prírodné vedy nemôžu dogmaticky vylúčiť, že v stvorení prebiehajú cielené procesy; viera zas nemôže definovať, ako sa tieto procesy v priebehu vývoja prírody konkrétne uskutočňujú. **Kresťan môže prijať evolučnú teóriu, pokiaľ však neprepadne mylnému presvedčeniu evolucionizmu, ktorý vníma človeka ako náhodný výsledok biologických procesov. Evolúcia predpokladá, že je tu niečo, čo má schopnosť vyvíjať sa. O pôvode tohto „niečoho“ však nič nehovorí.** Takisto ani otázky o bytí, podstate, dôstojnosti, poslaní, zmysle a dôvode sveta a človeka nemožno vysvetľovať z biologického hľadiska. Tak ako na jednej strane evolucionizmus prekračuje zdravé medze, na druhej strane to robí KREACIONIZMUS. Kreationisti vykladajú naivným doslovným spôsobom biblické údaje (napr. koľko rokov má Zem, stvorenie sveta za šesť dní).

44. KTO STVORIL SVET?

Sám Boh, ktorý je mimo času a priestoru stvoril svet z ničoho a povolal k bytiu všetky veci. **Všetko čo je, závisí od Boha a zotrváva vo svojom bytí len vďaka tomu, že Boh si praje, aby to tak bolo.**

Stvorenie sveta je spoločným dielom Najsvätejšej Trojice. Otec je Stvoriteľ, všemohúci. Syn je Zmyslom a Srdcom sveta: „V ňom bolo stvorené všetko“ (Kol 1,16). Na čo je svet dobrý, si uvedomíme, až vtedy, keď spoznáme Krista a pochopíme, že svet smeruje k jedinému cieľu: pravde, добрote a kráse Pána. Duch Svätý všetko udržiava a zjednocuje: on všetko „oživuje“ (Jn 6,63).

46. PREČO KNIHA GENEZIS OPISUJE STVORENIE SVETA AKO "DIELO ŠIESTICH DNÍ"?

Obraz pracovného týždňa, ktorý korunuje deň odpočinku (Gn 1, 1 - ,2), vyjadruje ako dobre, krásne a múdro je usporiadané stvorenie.

Zo symboliky „šesťdenného diela stvorenia“ možno vyvodit dôležité princípy:

1. neexistuje nič, čo by Stvoriteľ nepovolal k bytiu;
2. všetko, čo existuje, je vo svojej podstate dobré;
3. aj to, čo sa pokazilo, má dobré jadro;
4. stvorené bytosti a veci sú navzájom prepojené a sú tu jedny pre druhé;
5. stvorenie vo svojom poriadku a harmónii odzrkadľuje nekonečnú Božiu dobrotu a krásu;
6. v stvorení existuje určitá hierarchia: človek je nadriadený nad zvieratami, zvieratá nad rastlinami a rastliny nad neživou hmotou;
7. Stvorenie smeruje ku dňu veľkej slávnosti, keď Kristus privedie svet k svojmu naplneniu a Boh bude všetko vo všetkom.

51. AK BOH BRÁNI VŠETKO VIE A VŠETKO MÔŽE , PREČO NEZABRÁNI ZLU?

“Boh dopúšťa zlo iba preto , aby z neho vzišlo ešte väčšie dobro“ (sv. Tomáš Akvinský)

Zlo vo svete je temné s bolestné tajomstvo. Ved' aj ukrižovaný Pán volal k svojmu Otcovi: *“Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?”* Mnoho vecí je nepochopiteľných. Jedno však vieme celkom isto: **Boh je 100% dobrý. Nikdy nemôže byť pôvodcom zlého.** Boh stvoril dobrý svet, ten však ešte nedospel k svojmu neplneniu. Cez prudké pády a bolestné procesy smeruje k svojmu definitívnemu naplneniu. **Jestvuje tzv. FYZICKÉ ZLO**, akým je napr. vrodene postihnutie alebo prírodná katastrofa, **ktoré zostávajú vzhľadom na Božiu dobrotu záhadou.** Naproti tomu existuje **MORÁLNE ZLO**, ktoré sa objavuje vo svete **následkom zneužitia slobody.** “Peklo na zemi” – deti, vojaci , samovražedné útoky, koncentračné tábory - to všetko je väčšinou dielom ľudí. Rozhodujúca otázka preto neznie “Ako môžeme veriť v dobrotivého Boha, keď je toľko zla?” ale skôr: “Ako by mohol človek so srdcom a rozumom znášať život na tomto svete ,keby nebolo Boha?” **Smrť a zmŕtvychvstanie Ježiša Krista nám ukazujú, že zlo nemalo prvé slovo a nebude mať ani posledné.** Z najhoršieho zla dal Boh pri poslednom súde urobiť koniec so všetkým bezprávnym. V živote budúceho veku zlo už nebude mať nijaké miesto a skončí sa všetko utrpenie.

52. ČO JE NEBO?

Nebo je Božie prostredie, príbytok anjelov a svätých a cieľ stvorenia. Slovmi „nebo a zem“ označujeme všetko stvorenie.

Nebo nie je miesto kdesi vo vesmíre. Je to stav večnosti. **Nebo je tam, kde sa ukončuje Božia vôľa bez najmenšieho odporu.** Nebo je aj vtedy, keď život dosiahne najvyššiu intenzitu a blaženosť – taký život však nenájdeme na zemi. Ak sa raz s Božou pomocou dostaneme do neba, čaká na nás to, čo *„ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani ľudské srdce nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“ (1 Kor 2, 9).*

53. ČO JE PEKLO?

Naša viera nazýva “peklo” stav definitívneho odlúčenia od Boha. Kto pred tvárou Boha jasne vidí lásku a napriek tomu ju odmieta, sám sa rozhoduje pre tento stav.

Ježiš, ktorý pozná peklo, hovorí o ňom ako o najhlbšej "tme". Povedané našim jazykom, je skôr studené ako horúce. V mrazivej skutočnosti tušíme stav absolútnej strnulosti a beznádejnej odlúčenosti od všetkého, čo by v živote mohlo priniesť pomoc, úľavu, radosť a útechu.

54. KTO SÚ ANJELI?

Anjeli sú čisto duchovné Božie stvorenia, obdarené rozumom a vôľou. Nemajú telo, sú nesmrteľní a obvykle neviditeľní. Žijú neustále v Božej prítomnosti a ľuďom sprostredkujú Božiu vôľu a ochranu.

Anjel, ako napísal kardinál Josehp Ratzinger, „je akoby osobnou myšlienkou, ktorou ma oslovuje Boh“. Anjel sa zároveň celkom obracajú k svojmu Stvoriteľovi. Horia láskou k nemu a slúžia mu vo dne v noci. Ich chválospevy nikdy neutícha. Anjeli, ktorí od Boha odpadli, sa vo Svätom písme nazývajú diabli alebo démoni.

58. ČO ZNAMENÁ, ŽE ČLOVEK BOL STVORENÝ NA „BOŽÍ OBRAZ“?

Človek je na rozdiel od iných vecí, rastlín a zvierat osobou obdarenou duchom. Táto vlastnosť ho spája oveľa viac s Bohom ako s inými viditeľnými stvoreniami.

Človek nie je niečo, ale niekto. Tak hovoríme o Bohu, že je osobou, to isté hovoríme aj o človeku. Človek dokáže uvažovať o veciach za hranicami svojho bezprostredného obzoru a obsiahnuť tak celý svet bytia; môže dokonca poznať seba samého v kritickom odstupe a pracovať na sebe; ostatných ľudí vníma ako osoby, vie si uvedomiť ich dôstojnosť a dokáže ich milovať. **Spomedzi všetkých viditeľných bytostí jedine človek je schopný „poznať a milovať svojho Stvoriteľa“ (2.vatikánsky koncil, GS, 12, 3).** Človek je povolán na to, aby žil v priateľstve so svojím Bohom.(Jn 15,15).

61. V ČOM SPOČÍVA ROVNOSŤ VŠETKÝCH ĽUDÍ?

Všetci ľudia sú si rovní, pretože majú ten istý pôvod v Božej stvoriteľskej láske. Všetci ľudia majú v Ježišovi Kristovi svojho jediného Spasiteľa. Všetci ľudia sú určení na to, aby Bohu našli večné šťastie a blaženosť.

Preto sú všetci ľudia bratmi a sestrami. Kresťania majú byť solidárni nielen s inými kresťanmi, ale so všetkými ľuďmi. Majú s rozhodnosťou vystupovať proti akémukoľvek rasistickému, sexistickému a ekonomickému rozdeľovaniu ľudskej rodiny.

62. ODKIAĽ MÁ ČLOVEK DUŠU?

Ľudskú dušu stvoril priamo Boh, „nesplodili“ ju teda biologický rodičia.

Duša človeka nie je výsledkom evolučného vývoja hmoty ani genetického spojenia otca a matky. Tajomstvo, v ktorom v každom človeku prichádza na svet jedinečná duchovná bytosť, vyjadruje Cirkev prehlásením: Boh dáva človeku dušu, ktorá neumiera ani keď človek v smrti stráca svoje telo, ktoré v deň vzkriesenia opäť obdrží. Ak teda vyhlasujem, **že mám dušu, znamená to, že Boh ma stvoril nielen ako bytosť, ale ako osobu a že ma povolal k životu vo vzájomnom vzťahu.**

64. PREČO STVORIL BOH ČLOVEKA AKO MUŽA A ŽENU ?

Boh, ktorý je láska a pravzor spoločenstva, stvoril človeka ako muža a ženu, aby boli spoločne verným obrazom jeho podstaty.

Boh stvoril človeka tak, že je buď mužom alebo ženou a že túži po naplnení a zjednotení s bytosťou opačného pohlavia. Muži i ženy majú úplne rovnakú dôstojnosť, avšak kreatívnym rozvíjaním svojho pohlavia vyjadrujú rôzne hľadiská Božej dokonalosti. Boh nie je muž ani žena, a predsa sa prejavuje ako otec (porov. Lk 6, 36) i matka (porov. Iz 66, 13). V láske muža a ženy, predovšetkým v manželskom spoločenstve, kde sa muž a žena stávajú „jedným telom“ (Gn 2, 24), môže človek vytušiť niečo zo šťastia zjednotenia sa s Bohom, v ktorom človek nájde svoje konečné naplnenie. Tak ako je Božia láska verná, snaží sa byť verná aj ľudská láska; podľa Božieho príkladu je aj tvorivá, pretože z manželstva sa rodí nový život.

67. ČO JE HRIECH ?

Hriech je vo svojej podstate odmietnutie Boha a zdráhanie sa otvoriť sa jeho láske. Jasne sa to prejavuje v porušovaní Božích prikázaní.

Hriech je viac ako chybné správanie; nie je ani obyčajnou psychickou slabosťou. Vo svojej najhlbšej podstate je každé odmietnutie alebo zničenie niečoho dobrého odmietnutím dobra ako takého, teda odmietnutím Boha. Hriech vo svojom najhlbšom a najstaršom rozmere znamená odtrhnutie sa od Boha, a tým od zdroja života. Až vďaka Ježišovi chápeme priepastnú veľkosť hriechu: **Ježiš zakúsil odmietnutie Boha priamo na vlastnom tele. Vzal na seba smrtiacu silu hriechu, aby nedopadla na nás. Tuto skutočnosť vyjadrujeme slovom spása.**

68. ČO JE DEDIČNÝ HRIECH? ČO MÁME MY SPOLOČNÉ S HRIECHOM ADAMA A EVY?

Hriech je v skutočnosti vina, za ktorú nesieme osobnú zodpovednosť. Slovo dedičný hriech preto neznamená osobný hriech, ale nešťastný stav ľudstva, do ktorého sa jedinec rodí ešte predtým, ako môže sám zo slobodného rozhodnutia hrešiť.

V prípade dedičného hriechu, ako hovorí Benedikt XVI., musíme pochopiť, že my všetci nesieme v sebe kvapku jedu toho zmýšľania, ktoré nám približujú obrazy z knihy Genezis. Človek nedôveruje Bohu. Zvedený slovami hada začína mať podozrenie, že Boh by mohol byť našim konkurentom, ktorý chce obmedzovať našu slobodu, a že ľuďmi v plnom zmysle slova sa staneme až vtedy, keď Boha zosadíme. Človek nechce prijať svoju existenciu a plnosť života od Boha. A tak namiesto počúvania pravdy dôveruje ľži a vrhá tým vlastný život do prázdnoty, do smrti. (Benedikt XVI., 8.12. 2005).

73. PREČO SA JEŽIŠ NAZÝVA AJ "KRISTUS"

Krátka formulácia „Ježiš je Kristus“ vyjadruje základ kresťanstva viery: Ježiš jednoduchý syn tesára z Nazareta, je očakávaný Mesiáš a Spasiteľ.

Grécke slovo „Christos“ ako aj hebrejský výraz „Mesiáš“ znamená „pomazaný“. V Izraeli boli do svojho úradu pomazaní králi, kňazi a proroci. APOŠTOLI boli svedkami toho, že Ježiš bol pomazaný „Duchom Svätým“ (Sk 10, 38). **Podľa Krista sa nazývame kresťanmi – tým vyjadrujeme naše vznešené povolanie.**

77. ČO ZNAMENÁ, ŽE KEŽIŠ KRISTUS JE ZÁROVEŇ PRAVÝ BOH A PRAVÝ ČLOVEK?

V Ježišovi Kristovi sa Boh stal skutočne jedným z nás a naším bratom; a predsa nikdy neprestal byť Bohom, a tým aj naším Pánom. Chalcedónsky koncil v roku 451 vyhlásil, že božská a ľudská prirodzenosť sú v jedinej osobe Ježiša Krista „bez rozdelenia a bez pomiešania“ spojené.

Cirkev dlho zápasila s tým, ako by vyjadрила vzťah božskej a ľudskej prirodzenosti v Ježišovi Kristovi. Božská a ľudská prirodzenosť si navzájom nekonkurujú v tom zmysle, že by Ježiš bol iba čiastočne Bohom a čiastočne človekom. Nie je to ani tak, že by sa božská a ľudská prirodzenosť v Ježišovi navzájom zmiešali. Boh si v Ježišovi nevzal na seba ľudské telo iba zdanlivo (docketizmus), ale stal sa skutočným človekom. Božská a ľudská prirodzenosť rovnako tiež nepredstavujú dve rozličné osoby (nestorianizmus). Napokon to nie je ani tak, že by v Ježišovi Kristovi ľudská prirodzenosť úplne splynula s božskou (monofyzitizmus). Proti všetkým týmto mylným učeniam si Cirkev uchovala vieru, že Ježiš Kristus je v jednej osobe zároveň pravý Boh a pravý človek. Známa formulácia Krista „bez rozdelenia a bez pomiešania“ (Chalcedónsky koncil) sa nepokúša vysvetliť to, čo ľudský rozum nedokáže pochopiť, ale vytyčuje aspoň akési pevné línie viery. Vyznačuje „smer“, ktorým treba postupovať v odhaľovaní tajomstva osoby Ježiša Krista.

83. ČO ZNAMENÁ „NEPOŠKVRNENÉ POČATIE PANNY MÁRIE“?

Cirkev verí, že „preblahoslavená Panna bola od prvého okamihu svojho počatia pre osobitnú milosť a výsadu všemohúceho Boha, vzhľadom na zásluhy Ježiša Krista, Spasiteľa ľudského rodu, uchránená od akejkolvek poškvrny dedičného hriechu“ (dogma z roku 1854)

Viera v „nepoškvrnené počatie“ jestvuje v Cirkvi od jej počiatkov. Tento pojem však býva dnes často chybné interpretovaný. V podstate hovorí o tom, že Boh uchránil Maria pred dôsledkami dedičného hriechu, a to od samého počiatku jej života. **Nehovorí teda o Ježišovom počatí v Máriinom lone. A už vôbec nezhodnocuje sexualitu v kresťanstve v tom zmysle, že by sa muž a žena pri akte splodenia dieťaťa „poškvrňovali“.**

91. PREČO JEŽIŠ KONAL ZÁZRAKY?

Zázraky, ktoré Ježiš konal, boli znameniami nastupujúceho Božieho kráľovstva. Boli prejavom jeho lásky k ľuďom a potvrdzovali jeho poslanie.

Ježišove zázraky neboli nijakým magickým predvädzaním sa. Ježiša naplňovala moc Božej uzdravujúcej lásky. **Svojimi zázrakmi ukazoval, že je Mesiáš** a že v ňom sa začína Božie kráľovstvo. Bolo tak možné zakúsiť počiatok nového sveta: Ježiš tíšil hlad (Jn 6, 5 - 15), naprával bezprávie (Lk 19, 8), a prekonával choroby a smrť (Mt 11, 5). Vyháňal zlých duchov, a tak začal svoje víťazné ťaženie proti „kniežatú tohto sveta“ (Jn 12, 31; myslí sa satan). Ježiš však neodstránil zo sveta všetko utrpenie a zlo. Chcel predovšetkým oslobodiť človeka z otroctva hriechu. Záležalo mu na viere človeka, preto ju posilňoval zázrakmi.

98. PRIAL SI BOH SMRŤ VLASTNÉHO SYNA?

K násilnej Ježišovej smrti nedošlo len na základe tragických vonkajších okolností. Ježiš bol vydaný „podľa presného Božieho zámeru a predvídania“ (Sk 2, 23). Nebeský Otec „toho, ktorý nepoznal hriech, za nás urobil hriechom“ (2 Kor 5, 21), aby sme my, deti hriechu a smrti, mali život. Veľkosť obety, ktorú Boh Otec žiadal od svojho Syna, zodpovedala veľkosti Synovej oddanosti: „Čo mám povedať? Otče, zachráň ma pred touto hodinou? Veď práve pre túto hodinu som prišiel“ (Jn 12, 27). Na oboch stranách je to láska, ktorá sa potvrdila v krajnej situácii kríža.

Aby nás Boh zachránil pred smrťou, vylial „liek nesmrteľnosti“ (sv. Ignác Antiochijský) na náš svet smrti – svojho Syna Ježiša Krista. Otec a Syn boli v tomto poslaní nerozlučnými spojencami plnými ochoty a túžby ísť z lásky k človeku až do najväčšej krajnosti. Boh sa rozhodol uskutočniť výmenu, aby nás navždy zachránil. Chcel nám darovať svoj večný život, aby sme sa mohli tešiť z jeho radosti, a bol ochotný vytrpieť naše zomieranie, naše zúfalstvo, našu opustenosť a našu smrť, aby mal s nami podiel úplne na všetkom. Aby nás miloval až na smrť a ešte aj za ňu. Ježišova smrť je Otcovou vôľou, nie je však jeho posledným slovom. Od okamihu, keď Ježiš za nás zomrel, môžeme svoju smrť vymeniť za jeho život.

101. PREČO NÁS MUSEL JEŽIŠ ZACHRÁNIŤ PRÁVE SMRŤOU NA KRÍŽI?

Kríž, na ktorom bol nevinný Ježiš krutým spôsobom popravený, je miestom najväčšieho poníženia a opustenosti. Kristus, nás Spasiteľ, si vyvolil kríž, aby na seba vzal vinu sveta a aby na sebe vytrpel utrpenie sveta. Tak svojou dokonalou láskou priviedol svet späť k Bohu.

Boh nás nemohol prejavíť svoju lásku presvedčivejšie, ako keď sa v osobe Syna nechal za nás pribiť na kríži. **Kríž bol v antike tým najpotupnejším a najukrutnejším nástrojom poprav.** Rímski občania nesmeli byť odsúdení na trest ukrižovaním, aj kedy sa dopustili akéhokoľvek závažného zločinu. **Boh tak vstúpil do najbezodnejšieho ľudského utrpenia. Od toho okamihu už nikto nemôže povedať: „Boh nevie, ako trpím“.**

106. EXISTUJU DÔKAZY O JEŽIŠOVOM ZMŔTVYCHVSTANÍ?

O Ježišovom zmŕtvychvstaní neexistujú nijaké priame dôkazy v zmysle výsledkov exaktných vied. Existujú však veľmi silné svedectvá mnohých jednotlivcov i skupín, tých, ktorí boli priamymi účastníkmi jeruzalemských udalostí.

Najstarším kresťanským svedectvom o zmŕtvychvstaní je list, ktorý napísal sv. Pavol cirkevnej obci v Korinte asi dvadsať rokov po Ježišovej smrti: „Odovzdal som vám predovšetkým to, čo som aj ja prijal: že Kristus zomrel za naše hriechy podľa Písem, že bol pochovaný a že bol tretieho dne vzkriesený podľa písem, že sa zjavil Kefasovi a potom Dvanástim. Potom sa zjavil viac ako päťsto bratom naraz, väčšina z nich žije doteraz, niektorí už zosnuli“ (1 Kor 15, 3-6).

Pavol tu dosvedčuje živú tradíciu, ktorú našiel v prvotnom kresťanskom spoločenstve, keď sa dva alebo tri roky po Ježišovej smrti zmŕtvychvstaní sám stál kde stanom- na základe vlastného ohromujúceho stretnutia so vzkriesením Pánom. Učeníci pochopili prázdny hrob ako prvý odkaz na Ježišovo zmŕtvychvstanie (Lk 24, 5-6). Práve ženy ktoré podľa včerajšieho právneho chápania neboli schopné vydávať svedectvo, objavili prázdny hrob. I keď sa píše, že APOŠTOL Ján už pri prázdnom hrobe „videl i uveril“ (Jn 20, 8), istota o tom, že Ježiš žije, sa upevnila až po jeho mnohých zjaveniach. Množstvo stretnutí so Zmŕtvychvstalým uzatvára Ježišovo nanebovstúpenie. A predsa aj po ňom až do dnešných dní sa možno stretnúť so živým Pánom: Ježiš Kristus žije..

113. ČO ZNAMENÁ: VERÍM V DUCHA SVÄTÉHO?

Veriť v Ducha Svätého znamená klaňať sa mu rovnako ako Bohu Otcovi a Synovi. Znamená to veriť, že Duch Svätý prichádza do nášho srdca, aby sme ako Božie deti poznávali svojho nebeského Otca. Pohnutí Duchom Svätým môžeme zmeniť tvár zeme.

Ježiš ešte pred svojou smrťou sľúbil učeníkom, že im pošle „iného Tešiteľa“ (Jn 14,16), keď už nebude s nimi. Keď bol potom na učeníkov prvotnej Cirkvi vyliaty Duch Svätý, až vtedy spoznali, čo mal vlastne Ježiš na mysli. Prežili hlbokú istotu a radosť vo viere a dostali rôzne CHARIZMY, takže mohli prorokovať, uzdravovať a konať zázraky. V Cirkvi stále existujú ľudia, ktorí sú obdarení týmito darmi a prežívajú rovnaké skúsenosti.

111. ČO NASTANE NA KONCI SVETA?

Keď nastane koniec sveta, príde Kristus- a všetci hovidia.

Medzi dramatické otrasy ktoré opisuje Sväté písmo, patria: zloba, ktorá vyjde najavo, skúšky a prenasledovala, ktoré vyskúšajú vieru mnohých ľudí. To je však iba temná stránka novej skutočnosti, v ktorej **sa konečne Božie víťazstvo nad zlom prejaví v celej svojej sile.** Božia sláva, pravda a spravodlivosť budú naplno žiariť. S príchodom Krista nastane, „ nové nebo a nová zem“. *„Zotrie im z očí každú slzu a už nebude smrti ani žiaľu, ani náreku ani bolesti viac nebude, lebo prvé sa pomínulo“ (Zjv 21, 4).*

115. POD AKÝMI MENAMI A ZNAMENIAMI SA ZJAVUJE DUCH SVÄTÝ?

Na Ježiša zostupuje Duch Svätý v podobe holubice. Prví kresťania zakúsili Ducha Svätého ako blahodarné pomazanie, ako živú vodu, ako víchricu alebo ako bľiaci oheň. Sám Ježiš hovorí o Duchu Svätom ako Zástancovi, Tešiteľovi, Učiteľovi a Duchu pravdy. Vo SVIATOSTIACH Cirkvi sa Duch Svätý udeľuje vkladáním rúk a pomazaním olejom.

Koniec potopy a začiatok nového života na zemi ohlásila Noemovi holubica, keď v zobáku priniesla čerstvý olivový list. Aj pohanská antika považovala holubicu za symbol lásky. Preto prví kresťania okamžite pochopili, prečo Duch Svätý, zosobnená Božia láska, zostúpil na Ježiša v podobe holubice vo chvíli jeho krstu v Jordáne. Dnes je holubica na celom svete známa ako znamenie mieru a je jedným z najväčších symbolov uzmierenia ľudstva s Bohom (porov. Gn 8, 10-11).

121. ČO JE TO CIRKEV?

Grécky výraz pre CIRKEV „ekklesia“ znamená vyvolenie. Nás všetkých, čo sme boli pokrstení a veríme v Boha, si vyvolil Boh. Spolu tvoríme Cirkev. Kristus je podľa slov sv. Pavla hlavou Cirkvi. My sme jej telo.

Ak prijímame SVIATOSTI a počúvame Božie slovo, potom je Ježiš v nás a my v ňom – a to je CIRKEV. Úzke živé spoločenstvo všetkých veriacich s Ježišom opisuje Sväté písmo v nových a nových obrazoch: raz hovorí o Božom ľude, inokedy o Kristovej neveste; raz nazýva Cirkev matkou, inokedy Božou rodinou alebo ju prirovnáva k svadobným hosťom. Cirkev však nikdy nie je iba inštitúciou, iba nejakým „cirkevným úradom“, ktorý človek môže odsunúť bokom. Môžu nás rozčuľovať jej chyby a nedostatky, ale nikdy sa od nej nemôžeme dištancovať, pretože Boh sa pre ňu rozhodol neodvolateľne a napriek všetkým jej hriechom sa od nej neodvrátil. **Cirkev je Božia prítomnosť medzi nami ľuďmi.** Už preto by sme ju mali milovať.

129. PREČO MÔŽE EXISTOVAŤ LEN JEDNA CIRKEV?

Tak ako je len jeden Kristus, môže existovať len jediné Kristovo telo, jediná Kristova nevesta, a teda len jediná CIRKEV Ježiša Krista. On je hlava, Cirkev je telo. Spolu tvoria „celého Krista“ (sv. Augustín). Tak ako sa tela skladá z mnohých údov, a predsa tvorí jeden celok, aj jedinú Cirkev tvorí mnoho miestnych cirkví (diecéz).

Ježiš založil Cirkev na základe APOŠTOLOV. Tento základ je dodnes nosný. Viera apoštolov sa v Cirkvi odovzdáva z generácie na generáciu pod vedením Petrovho úradu, ktorý „vykonáva svoju vedúcu úlohu v láske“ (sv. Ignác Antiochijský). Rovnako ako aj SVIATOSTI, ktoré Ježiš zveril apoštolom, pôsobia neustále vo svojej pôvodnej sile.

132. PREČO JE CIRKEV SVÄTÁ?

Cirkev nie je svätá preto, že by boli svätí všetci jej členovia, ale preto že je svätý Boh, ktorý v nej pôsobí. Všetci členovia Cirkvi sú posvätení v krste.

Pokiaľ dovolíme trojedinému Bohu, aby sa nás dotkol, rastieme v láske, sme posväcovaní a spasení. Svätí sú tí, čo milujú - nie však preto, že sa ich dotkol Boh. Lásku, ktorú od Boha prijali, potom vlastným originálnym spôsobom odovzdávajú ďalším ľuďom. Keď raz prídu k Bohu, budú naďalej posväcovať Cirkev, pretože "svoje nebo budú prežívať tak", že nám budú oporou na ceste k SVÄTOSTI.

133. PREČO SA CIRKEV NAZÝVA KATOLÍCKA?

„Katolícky“ (gréč. katholon) znamená vzťahujúci sa na celok. CIRKEV je katolícka, pretože ju Kristus povedal k tomu, aby vyznáva celú vieru, aby strážila a udeľovala všetky SVIATOSTI a aby všetkým ohlasovali radostnú zvesť; a poslal ju ku všetkým národom.

134. Kto patrí do Katolíckej cirkvi?

Do plného spoločenstva Katolíckej cirkvi patrí ten, kto sa v jednote s PÁPEŽOM a BISKUPMI spája s Ježišom Kristom, vyznaním katolíckej viery a prijímaním SVIATOSTÍ.

Boh chcel jednu cirkev pre všetkých. Žiaľ, my kresťania sme nezachovali vernosť tomuto Ježišovmu želaniu. Napriek tomu sme aj teraz navzájom spojení vierou a jedným krstom.

137. PREČO SA CIRKEV NAZÝVA APOŠTOLSKÁ?

Cirkev sa nazýva apoštolská, pretože je založená na APOŠTOLOCH, zachováva ich tradíciu a je vedená ich nástupcami. Ježiš povolal APOŠTOLOV ako svojich najbližších spolupracovníkov. Boli jeho očitými svedkami. Po svojom zmŕtvychvstaní sa im mnohokrát zjavil. Daroval im Ducha Svätého a rozposlal ich do celého sveta ako svojich splnomocnených vyslancov. V rodiacej sa Cirkvi boli zárukou jednoty. **Svoje poslanie a splnomocnenie odovzdali ďalej vkladáním rúk svojim nástupcom, BISKUPOM. Tak je to dodnes. Tento postup sa nazýva APOŠTOLSKÁ POSTUPNOSŤ.**

143. JE PÁPEŽ NAOZAJ NEOMYLNÝ?

Áno. Avšak iba vtedy, keď prostredníctvom slávnostného cirkevného aktu vyhlasuje dogmu alebo záväzné rozhodnutie v otázkach učenia viery a mravov. Neomylný charakter môžu mať aj rozhodnutia biskupského kolégia v spoločenstve s pápežom, ktoré sa týkajú otázok učenia viery, napríklad rozhodnutia ekumenického koncilu.

Pápežova neomylnosť sa netýka jeho morálnej integrity a inteligencie. **Vo svojej podstate je neomylná iba Cirkev ako celok, lebo Ježiš jej prisľúbil Ducha Svätého, ktorý je zachováva v pravde a čoraz hlbšie ju do pravdy uvádza.** Akonáhle sa popiera alebo mylne vykladá nejaká samozrejma pravda viery, Cirkev si vyhradzuje posledné slovo, ktorým definitívne vyhlasuje, čo je zlé a čo je správne. **Pápež ako nástupca sv. Petra a prvý medzi BISKUPMI má právomoc vyhlásiť pravdu viery v súlade s tradíciou hlásila Cirkvi, aby sa raz navždy predkladala veriacim ako istá pravda viery.** To znamená, že pápež vyhlási dogmu. Dogma preto nesmie prinášať po obsahovej stránke nič nové. Dogma sa vyhlasuje veľmi zriedkavo. Posledná je z roku 1950..

146. ČO ZNAMENÁ „SPOLOČENSTVO SVÄTÝCH“?

Do „spoločenstva svätých“ patria všetci ľudia, živí aj zomrelí, ktorí vložili všetku svoju nádej do Ježiša a krstom boli k nemu pričlenení. Pretože tvoríme v Kristovi jedno telo, žijeme v spoločenstve zahŕňajúcom aj nebo aj zem.

Cirkev je väčšia a živšia, ako by sme predpokladali. Patria do nej živí i zomrelí, aj keď ešte prechádzajú procesom očisťovania, alebo sú už v Božej sláve, známi i neznámi, veľkí svätci i celkom nenápadní ľudia. Môžeme si navzájom pomáhať bez ohľadu na hranicu smrti. Môžeme prosiť o príhovor svojich patrónov alebo obľúbených svätcov, ale aj našich zosnulých príbuzných, o ktorých vieme, že už sú u Boha. A naopak, svojím príhovorom môžeme prispieť na pomoc svojim zomrelým blízkym, ktorí ešte prechádzajú vlastným očistením. **Čokoľvek jednotlivec vykoná alebo vytrpí pre Krista, to osoží všetkým. Žiaľ, aj opačne však platí, že každý hriech škodí celému svetu.**

148. MÔŽE NÁM PANNA MÁRIA SKUTOČNE POMÁHAŤ?

Mária ako Ježišova matka je aj našou matkou. Môžeme si byť istí, že sa nás zastáva v najdôležitejších okamihoch nášho života.

149. MÔŽEME SA MÁRII KLAŇAŤ?

Klaňať sa môžeme iba Bohu. Máriu si uctieваме ako matku nášho Pána. Jej uctievaním napĺňame slová z chválospevu Magnificat: „Hľa, od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky pokolenia!“.

150. MA CIRKEV SKUTOČNE MOC ODPÚŠŤAŤ HRIECHY?

Áno. Ježiš nielen sám odpúšťal hriechy, ale povolal k tomu aj cirkev a prepožičal jej svoju moc oslobodzovať ľudí od ich hriechov.

Službou kňaza človek dostáva božie odpustenie a jeho vina je zmytá dokonale, ako keby sa nikdy nestala. Kňaz môže takto konať jedine vďaka tomu že mu Ježiš dáva podiel na svojej božskej moci odpúšťať hriechy.

151. AKÉ PROSTRIEDKY NA ODPUSTENIE HRIECHOV MÁ CIRKEV K DISPOZÍCII?

Prvou a hlavnou --- SVIATOSŤOU na odpustenie hriechov je krst. Na odpustenie závažných hriechov je potrebná sviatosť zmierenia (tiež sviatosť pokánia či svätá spoveď). Táto sviatosť sa odporúča aj v prípade menej závažných hriechov.

152. PREČO VERÍME VO VZKRIESENIE MŔTVYCH?

Predovšetkým kvôli Ježišovmu zmŕtvychvstaniu. Veríme, že nám dáva podiel na svojom večnom živote. Dôvodom tejto viery sú Ježišove slová: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky.“ (Jn 11, 25).

153. PREČO VERÍME VO VZKRIESENIE „TELA“?

Biblický výraz „telo“ charakterizuje človeka v jeho slabosti a smrteľnosti. Boh však nepovažuje ľudské telo za niečo menejcenné. V Ježišovi Kristovi sám prijal telo (INKARNÁCIA), aby vykúpil človeka. Boh nevykúpil len ľudského ducha, ale vykúpil celého človeka, s dušou i telom.

Boh nás stvoril s telom aj dušou. Na konci sveta neodhodí „telo“, t.j. celé stvorenie, ako nejakú starú hračku. V „posledný deň“ nás Boh vzkriesi v našom tele- to znamená, že vstaneme z mŕtvych so svojim telom, ktoré máme teraz, ale toto telo bude premenené na oslávené. Ani Ježiš nepokladal svoje prebývanie v tele iba za krátku epizódu. Keď sa po svojom zmŕtvychvstaní zjavil učeníkom, videli na jeho tele skutočné rany po ukrižovaní.

154. ČO JE TO VEČNÝ ŽIVOT?

Je to život, ktorý začína po smrti a je bez konca.

157. ČO JE TO OSOBNÝ SÚD?

Po smrti bude človek postavený pred Božiu tvár. Je to okamihom pravdy pre človeka.

159. ČO JE TO OČISTEC?

Je stavom očisťovania, aby mohol človek vidieť Boha z tváre do tváre. Je to pocit spaľujúcej hanby a bolestnej ľútosti nad vlastným konaním. Až po nej budeme schopní stretnúť sa s Božím pohľadom v radosi.

162: AK JE BOH LÁSKA, AKO MÔŽE EXISTOVAŤ PEKLO?

Nie je to Boh, kto zatracuje človeka, ale človek sám odmietajúci Boha a jeho spoločenstvo. Boh stvoril človeka slobodného a rešpektuje jeho rozhodnutie.

163: ČO JE TO POSLEDNÝ SÚD?

Posledný súd sa uskutoční pri druhom Kristovom príchode na konci sveta. Bude to naplnenie celého stvorenia.

165: ČO ZNAMENÁ SLOVO “AMEN” ZA VYZNANÍM VIERY?

Je slovom súhlasu a potvrdenia toho, čo človek vo vyznaní viery vyznal.